

Отже, важливим інструментом впровадження інновацій в господарську діяльність є розробка та реалізація правових документів, що містять основи та шляхи втілення регіональних інвестиційних стратегій, які мають бути спрямовані на поліпшення соціально-економічних показників регіонів за рахунок ефективного використання їх ресурсного потенціалу.

*Список використаних джерел:*

1. Вінник О.М. Інвестиційне право. – 2-е вид., перероб. та доп. – Навч. посібник. – К.: Правава єдність, 2009. – 614 с.
2. Гець В.М. Інноваційні перспективи України / В.М. Гець, В.П. Семноженко. – Х: Константа, 2006. – 272 с.
3. Майорова, Т.В. Інвестиційна діяльність: Навчальний посібник / Т.В. Майорова. — К.: Центр навчальної літератури, 2004. — 376 с
4. Г. Румф, Дж. Строгілопулоса та І. Єгорова «Вдосконалення стратегій, політики та регулювання інновацій в Україні»: аналітичний огляд - К: Фенікс – 2011. - 99 с.

## **ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ГОСПОДАРСЬКОГО ДОГОВОРУ ВИВЕЗЕННЯ ПОБУТОВИХ ВІДХОДІВ**

**Коломієць Роман Реневич**, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ  
*Науковий керівник:* кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Нескороджена Л.Л.*

На сьогоднішній день в українському законодавстві є дуже багато положень щодо договору вивозу побутових відходів, які не повністю та не зовсім зрозуміло регламентують положення про даний господарський договір. Оскільки сфера діяльності суб'єктів господарювання, які спеціалізуються на вивезенні побутових відходів є доволі широкою, та законодавством встановлено обов'язок укладати з ними даний договір, слід більш зважено підійти до цього питання та висвітлити проблемні аспекти договору вивезення побутових відходів.

Слід зауважити, що питання вивезення сміття (відходів) відноситься до питання житлово-комунальних послуг, відповідно до ст.13 ЗУ «Про житлово-комунальні послуги» вивезення побутового сміття є саме комунальною послугою [2].

Отже, відповідно до ст.1 Закону України «Про відходи» перевезення відходів - це транспортування відходів від місць їх утворення або зберігання до місць чи об'єктів оброблення, утилізації чи видалення [1]. Таким чином, відповідно до п.1 Правил надання послуг з вивезення побутових відходів, які затверджені Постановою КМУ від 10.12.08 №1070, власники або балансоутримувачі житлових будинків, земельних ділянок укладають договори з особою, яка визначена виконавцем послуг з вивезення побутових відходів, та забезпечують роздільне збирання побутових відходів [4]. На нашу думку, застосування терміну «особа» у нормативно-правовому акті є дещо некоректним, більш доцільно було б застосувати поняття суб'єкт господарювання, або юридична особа (чи ФОП). Виконавець послуг з вивезення побутових відходів визначається на конкурсних засадах у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України [4]. Тобто, мова йде про звичайний тендер, який оголошується, зазвичай місцевими державними адміністраціями. Саме під час цього тендеру і визначається суб'єкт господарювання, який отримує право на надання даних послуг на відповідній території з вже сформованою «клієнтською базою».

Не менш актуальне питання є щодо визначення правового статусу споживача за даним договором, бо виникає багато плутанини з приводу цього терміну і питань захисту прав споживачів. Таким чином, відповідно до Закону України «Про захист прав споживачів» споживач - фізична особа, яка придбаває, замовляє, використовує або має намір придбати чи замовити продукцію для особистих потреб, безпосередньо не пов'язаних з підприємницькою діяльністю або виконанням обов'язків найманого працівника [3]. Права саме такого споживача захищаються відповідно до законодавства про захист прав споживачів, та зазвичай здійснюються Державною інспекцією України з питань захисту прав споживачів та її територіальними органами. Проте споживачем відповідно до ЗУ «Про житлово - комунальні послуги» визнається - фізична чи юридична особа, яка отримує

або має намір отримати житлово-комунальну послугу [2]. Із зазначеного твердження можна зробити висновок, що у разі якщо цією послугою користується юридична особа, чи ФОП, захист його прав буде здійснюватися не відповідно до законодавства про захист прав споживачів, а відповідно до цього закону, і таким чином основним засобом захисту свого права є звернення до суду.

Стосовно проблемних питань, слід зазначити, що у законодавстві України діє норма, яка на нашу думку на сьогодні є некоректно сформульованою, а саме відповідно до ст.35-1 ЗУ «Про відходи» власники або наймачі, користувачі, у тому числі орендарі, джерел утворення побутових відходів, земельних ділянок укладають договори з юридичною особою, яка визначена виконавцем послуг на вивезення побутових відходів, здійснюють оплату таких послуг та забезпечують роздільне збирання твердих побутових відходів. Збирання та вивезення побутових відходів у межах певної території здійснюється юридичною особою, яка уповноважена на це органом місцевого самоврядування на конкурсних засадах у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, спеціально обладнаними для цього транспортними засобами [1]. Таким чином, дана норма означає, що споживачі укладають договори з юридичною особою, яка є виконавцем. Постає питання, чи може бути виконавцем ФОП, адже у нормі чітко йдеться про юридичну особу. Більше того дана норма вказує на те що споживач повинен укласти договір саме з тим виконавцем, який виграв тендер на відповідній території, проте тут має місце порушення принципу вільного вибору своїх контрагентів. На нашу думку, дана норма не може нормально функціонувати, оскільки порушується принцип диспозитивності.

#### *Список використаних джерел:*

1. Про відходи: Закон від 05.03.1998 № 187/98-ВР// Офіційний вісник України. - 1998 р. - № 13
2. Про житлово-комунальні послуги: Закон від 24.06.2004 № 1875-IV// Офіційний вісник України. - 2004 р. - № 30
3. Про захист прав споживачів: Закон від 12.05.1991 № 1023-XII// Відомості Верховної Ради УРСР. - 1991 р. - № 30
4. Про затвердження Правил надання послуг з вивезення побутових відходів: Постанова КМУ від 10.12.2008 № 1070// Офіційний вісник України. - 2008 р. - № 95

## **ПРАВИЛА ІНКОТЕРМС: ПОНЯТТЯ ТА СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ**

**Коваль Карина Вікторівна**, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ  
*Науковий керівник:* викладач кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Бесталь О.Л.*

Інкотермс (англ. Incoterms, International commerce terms) — міжнародні комерційні умови, комплект міжнародних правил з тлумачення найбільш широко використовуваних торговельних термінів (умов) в галузі міжнародної торгівлі.

Застосування термінів ІНКОТЕРМС дозволяє суб'єктам господарювання (продавцю і покупцю) із різних країн, що можуть мати різне внутрішнє законодавство, різну практику здійснення торгових операцій і т.д., досягти однакового розуміння своїх зобов'язань, по постачанню товару, уникнути непотрібної витрати часу на узгодження і детальний опис у договорі купівлі-продажу умов постачання товару, звести до мінімуму можливі суперечки в зв'язку з неправильним розумінням, тлумаченням умов постачання товару і запобігти в зв'язку з цим збої в постачанні [4].

Застосування термінів ІНКОТЕРМС українськими господарюючими суб'єктами, у взаємовідносинах із їх іноземними контрагентами спрощує укладання й узгодження торгових договорів, сприяє однаковому розумінню і тлумаченню умов постачання товарів, незважаючи на можливі різниці між законодавством України та інших країн.

Розроблені у 1936 р. Міжнародною торговою палатою (англ. International Chamber of Commerce, скорочено ICC) Правила тлумачення міжнародних комерційних термінів (Інкотермс) (далі – Правила) регулюють питання, пов'язані з доставкою товарів від продавця до покупця. Йдеться про перевезення, а також про відповідальність за експортне та імпорнтне очищення товарів. Ці Правила визначають відповідального за оплату доставки, митного оформлення та страхування ризиків на шляху транспортування товарів